Tef

Ayaktaki - Yoksa benden başka birisini de seviyor musun?

Bu Akşam Banyo'yu

KAÇTA ALACAKSINIZ?.

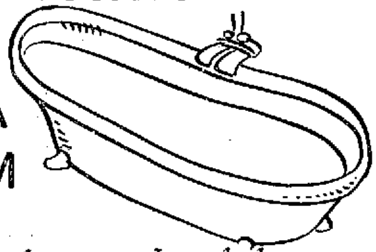

BEN DE DÜKKÂNDA BULUNAYIM

Yeni gömme Banyolarımız, Lavabolarımız Firigolarımız, Kasatolarımız bulunur

Banyocu Recep Künk

KARIM

ACI BİR ÇIĞLIK KOPARARAK BAĞIRDI

– Nihat beni bırakma !

Elimden ne gelirdi. Vapur iskeleden ayrılmıştı. Ben vapura yetiştim. O iskelede kalmıştı. Siz de son vapuru kaçırıp bizim otelde kalın.

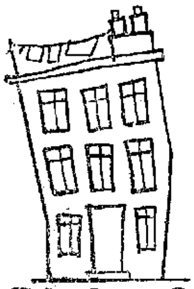

Bizim Otel Sizin Değildir.

HER DERDE DEVA İLÂÇ...

BIOCITIN de SELAHATTİN

Bol miktarda piyasaya arzedilen BIOCITIN dé SELAHATTİN yapılan aramada bol miktarda Selahattinin üzerinde bulunmuştur.

SURETİ İSTİMALİ : Endokaiyon bohinlerde, deşarj olduğunuz zaman şarj vaziyetlerinde ve bilumum cerrahî müdahelelerde polis marifetile günde iki çorba kaşığı kullanılabilir.

Kaşık kullanıldıktan sonra iade edilecektir.

BS

[illegible]

Normal Bir Tavuk..

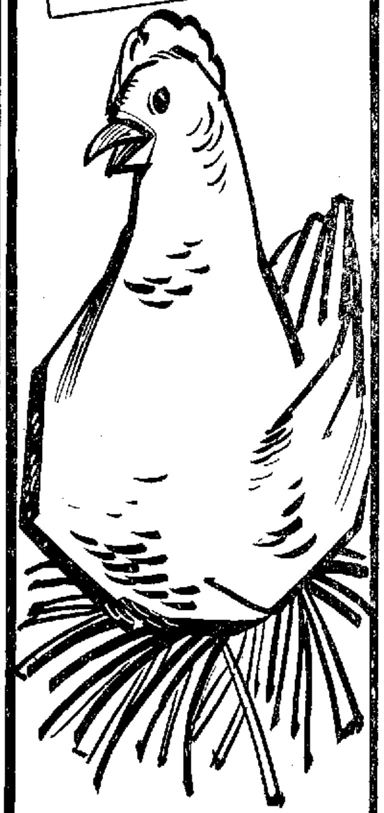

Günde

En fazla 4 yumurta yumurtlar

Fakat

Benden istediğiniz kadar yumurta alabilirsiniz

YUMURTACI Abdurrahman

GAYRİ MUAYYEN ZAMANLARDAKİ SANCILARA KARŞI

ŞAPKA

Giyiniz

Tef

H A F T A L I K M İ Z A H G A Z E T E S İ

Kapak
ALTAN ERBULAK
KLİŞELER:
KENAN KLİŞE FABRİKASI

MUHARRİRLER :

Çetin Altan, C. C. Cem, Adalet Cimcoz, Müfit Duru, Refik Erduran, Bülent Ersoy, Bedii Faik, Burhan Felek, R. N. Güntekin, Zahir Güvemli, R. H. Karay, Orhan Kemal, Yaşar Kemal, R. E. Koçu, Doğan Nadi, Bülent Oran, Necmi Onur, Cemal Refik, S. İzzet Sedes, Süevi Süalp, Hamdi Varoğlu

KARİKATÜRİSTLER :

Oğuz Aral, Firuz Aşkın, S. Balcıoğlu, Nihat Bali, A. Bayraktar, S. Bıçakçıoğlu, R. T. Burak, Yalçın Çetin, Sadi Dinççağ, Ferruh Doğan, Orhan Doğu, S. Emiroğlu, Orhan Enez, A. Erbulak, M. Eremektar, E. Nuri Erkaç, A. Ulvi Ersoy, Osman Filiz, H. Heper, G. Kabakçıoğlu, Yılmaz Karaca, B. Koraman, Bayram Küçük, Fikret Özelçi, Turhan Selçuk, Nehar Tüblek, Y. Tüzecan, E. Yağcıoğlu, Suat Yalaz, Tonguç Yaşar, Ziya Zorlu

Abone şartları :
Senel iği : 24 Lira
Altı Aylığı : 12 Liradır.

ÇAĞLAYAN YAYINEVİ
Ankara Caddesi 48
İ S T A N B U L
FİYATI : 50 KURUŞ

Tef

HAFTALİK SİYASÎ MİZAH GAZETESİ

Sahibi: ÇAĞLAYAN YAYINEVİ adına : Ertem Eğilmez
Yazı İşlerini fiilen idare eden: .... MÜFİT DURU
Teknik Sekreter: .... FİRUZ AŞKIN
Karikatür Sekreteri: .... ALTAN ERBULAK
Basıldığı yer: .... ŞEHİR MATBAASI

CİLT : 1 ☆ 18 ARALIK 1954 CUMARTESİ ☆ SAYI : 20

KURUNTULAR:

Dil yâresi..

Birlikte dinliyorduk. Bir yanık ses Şevki Beyin:

«Dil yâresini andıracak yâre bulunmaz.»

Şarkısını hazîn hazîn söylüyordu. Arkadaşım birdenbire doğruldu:

— Dil yâresini sen benden dinle! dedi.

— Âşık mısın? diye sordum.

— Hayır, pisboğazım, dedi ve anlattı:

— ... Bir vakitler ben Kınalıada'da yalnız başıma, hücra bir evde oturur, işimi kendim görür, yemeğimi de kendim pişirirdim. Bekâr adamın yemek pişirmesi kolay iş değildir. Arkadaşlar o zaman pek rağbette olan bir düdüklü tencere almamı tavsiye ettiler. «Yarım saatte hindiyi pişiriyor. Bir çeyrekte pilâv...» diye, methettiler. Ben de bir düdüklü tencere aldım. Biliyorsun. Bu tencerenin saatle ayar edilen bir düdüğü var. Yemeği kaç dakikada pişirecekse düdük ona göre ayar ediliyor; vakti gelince ibre, «yemek pişti» diye düdüğünü çalıyor.

«Ben aşûreyi pek severim. Aşûrenin de âdî tencerede pişmesi uzun sürer: onun için ilk iş olarak şu düdüklü tencerede bir aşûre pişireyim, dedim. Harcını aldım, yıkadım, ayıkladım. Suyunu, şekerini de beraber tencereye doldurdum. Kapağını da iyice kapattım, ateşe oturttum. Bir kere kapattıktan sonra bu tencereyi ara sıra yemek pişti mi diye bakmak mümkün olmadığından kendi haline bıraktım ve başka iş yapmak için odama geçtim... Aradan ne kadar geçtiğini bilmiyorum. Birdenbire bir patlama oldu; ama şiddetli bir patlama. Ödüm koptu. Hemen koştum mutfağa... Ne göreyim... Bizim düdüklü tencere kapağını atmış...

— Neden? Bozuk muymuş?

— Hayır, ben dalgınlıkla düdüğünü ayar etmeyi ve onun süpapını açmayı unutmuşum. Tabiî istim tencereyi patlatmış...

— Vah vah...

— Yaaa! Güzelim tencere patladı.

— Bununla dil yâresinin münasebeti ne?

— Dur, lâfım bitmedi... Ben tencerenin kapağını atmış olmasından ziyade aşûreye acıdım.

— Aşûre pişmiş mi?

— Pişmiş te lâf mı? melhem gibi olmuş... Ama ne fayda? patlamanın şiddetinden ne var ne yok hepsi mutfağın duvarlarına tavanına fırlamış. Tencerede birşey kalmamış.

— Vah vah...

— Ama ben, aşûreyi pek severim dedim ya!

Dayanamadım... Mutfağın duvarlarında nekadar aşûre varsa dilimle yaladım.

— Amma yaptın ha!

— Vallahi yaladım. O yüzden de on gün ağzıma sıcak, soğuk, tuzlu, ekşi birşey koyamadım.

— Neden?

— Kireç duvarları yalamaktan dilim yara oldu... İşte benim dil yâresi de bu!...

— Anladım... Yazık oldu şarkıya...

— Neden?..

— Onun dediği dil yâresiyle seninki arasında münasebet yok. O biçare gönül yarasından bahsediyor, sen aşûre pisboğazlığından yara olmuş dilini düşünüyorsun.

— Söyledim ya, benimki âşıklıktan değil, pisboğazlıktan oldu.

Burhan FELEK

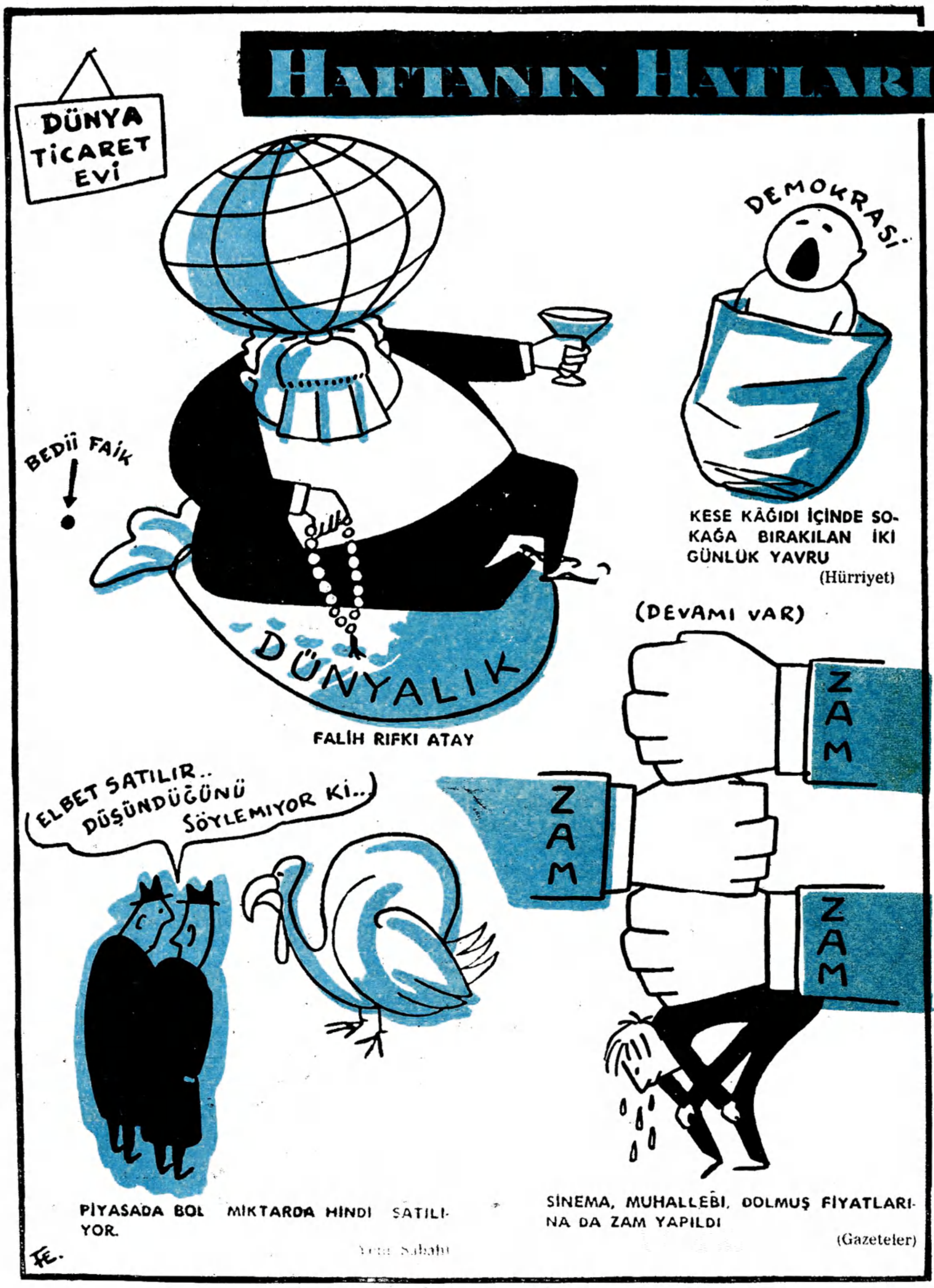

Jigolo Ahmet

Söze:

— Gözüm, diye başladı, sizi bir yerden ısırıyor...

Suratını biçimsiz bir imtihan sorusu karşısında kalmış tembel öğrenciler gibi acaip şekillere sokarak bir müddet bu ısırışın nereden olduğunu araştırdı. Nihayet:

— Hatırlayamadım ama mutlak tanıyorum, dedi. Nerelerde bulundunuz?

Bu göz ısırmalar, hele böyle meyhane köşelerine rastlayınca işin akrabalığa kadar dayandığını bildiğimden aldırmadım. O ise bulunduğum yeri çıkarabilmek için aksi bir coğrafya öğretmeni inadıyla Türkiye'nin bütün illerini teker teker saydı. Sökemeyince, sıranın ilçelere gelmesinden korktuğumdan:

— Bakırköy, dedim, bütün hayatım Bakırköy'de geçti.

İkinci sınıf memurlar veya birinci sınıf aptalları andıran tipik bir suratı olmasına rağmen, Bakırköy'lülüğümü duyunca ne mânalı, mânalı gülümsedi, ne de delilerle ilgili bir nükte yaptı. Sadece kadehini kaldırıp:

— İçelim, diye mırıldandı.

İçtik.

Traşın hiçbir şeklinden hoşlanmadığımdan, herifin gevezeliğinden kaçmak amacıyla gözlerimi duvardaki çıplak kadın resmine diktim. Bu bakışımdan faydalanarak:

— Güzel karı, dedi. Ama resim bu tabiî, yoksa hakikatte böyle göğüsleri dik olan bir kadın çıksa dünyayı yakıp yıkar.

Dünyanın selâmeti ve yanıp yıkılmaması namına kadınlara böyle göğüs vermemesi için Tanrıya dua ederken, o:

— Bir zamanlar, diye devam etti, elime buna benzer bir parça geçmişti.

O parçanın hikâyesiyle üç duble birayı bitirdik. Kafam dumanlıydı. Sadece dinler gözüktüğümden, kadının mı, kocasının mı, yoksa dostunun mu kadını bıçakladığını sökemeden, hikâyenin sonunda nezaketen:

— Vah, vah, dedim.

— Vah, vah ya, dedi... Hey gidi dünya hey... Bir zamanlar beni görüp te kesesinin ağzını açmayan kadın yoktu.

Bir müddet te kadınlardan yediği paraları anlattı. Okadar çok yemişti ki, nasıl olup ta mide fesadına uğramadığına şaştım.

— Alışmışız kardeşim, diye söylendi, para bir kadından gelmiyorsa tadı yok... Sen hiç kadın parası yedin mi?

— Ben vejetariyenim, cevabını verdim.

— Kusura bakma ama anlayamadım, ne demek o?

— Ne, ne demek?

— Vejetariyen.

— Yalnız sebze yiyen insan demek. Sebzeden başka birşey yemem. Ne et, ne de kadın parası...

— Yazık, dedi, kadın parasının tadı hiçbir şeyde yoktur.

Kadın parasının lezzeti hakkında bir tatlıcı ilânına yarayacak cümleler sarfetti ve:

— Bana Jigolo Ahmet derler, diye övündü.

Bu bahsi öyle ballandırarak anlatmıştı ki, parası bol aklı kıt bir hatuncağız bulduğum takdirde pehrizi bozmağa niyetlenerek sordum:

— Kadın parası nasıl yenir?

— Basbayağı, dedi.

Demek mesele bukadar basitti. Fakat zekâm henüz bukadarcık tariften birşeyler çıkaracak kadar inkişaf etmediğinden:

— Nasıl basbayağı? dedim. Güzel olmıyan bir adam da yiyebilir mi?

— Güzellikle alâkası yok. Çe-

(Devamı karşı sahifede)

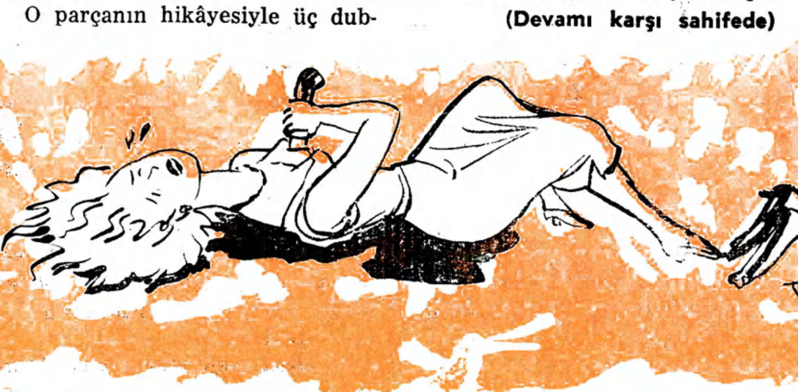

neyle var. Çenen sağlam mı ona bak sen.

Gerek boksa çalıştığım zamandan, gerek mahalle kavgalarında dayak yemek şerefini kimseye bırakmamak için yediğim yumruklardan çenem oldukça tecrübe görmüştü.

— Çenemin sağlamlığına diyecek yok, cevabını verdim. Eğer iş bununla bitiyorsa bütün kadınlar çantalarına sıkı sarılsınlar.

— Yaşa aslan, dedi... Çabuk inkişaf edeceksin. Haydi çekelim.

Çektik.

— Çeneden başka ne lâzım?

— Kıyafet... Şık gezmek... Karı kısmı kıyafete kesilir. Bu yüzden altı defa kodese girdim.

Adalet ilmine olan yüksek kabiliyetim, bana, Hukuk Fakültesinden sadece iki kerecik belge almak imkânını bağışlayabildiği için Türk Ceza Kanununda şık gezenler hakkındaki maddeleri öğrenmeğe pek fırsat bulamamıştım.

— Cehaletimi mazur görün ama, dedim, şıklık ne dereceyi bulunca hapsediyorlar insanı?

— Belli olmuyor. Kanunlar lâstikli.

— Peki şık gezmeden kadın parası yemek kabil değil mi?

— Yenir tabiî... Kadın var kılığa kıyafete aldırmaz... Aşktan maşktan üç lâf edersin, iki kadeh te rakı tamam... Kadın var meselâ subay meraklısı... Ağzınla kuş tutsan nafile... Mecbursun bir subay elbisesi bulmağa.

— Demek subay elbisesi geçiyor.

— Yerine göre. Kimisi tayyare gediklisine meraklı, kimi polise bayılır.

Sonra, vatman, itfaiyeci, deniz subayı, bandocu, bekçi vesaire elbiselerinin hangi tip kadınlar üzerinde tesir yaptığını ayrı ayrı anlattı, ve:

— Bu kıyafetlerin hepsi için ayrı ayrı hapse girdim, dedi. Ama ne yaparsın karı milletinin eli sıkı, adama kolay kolay para kaptırmıyorlar.

Bütün kolay para yapma yollarını teker teker öğrendikten sonra hemen faaliyete geçtim. Şimdi şıklığım tamamlanmak üzere. Gardrobumu zenginleştirmeğe çalışıyorum. Bugüne bugün, bir gümrük memuru ve bir de otobüs kontrolörü elbisesine sahibim. Kıyafet koleksiyonum tamamlanınca kadın çantalarının er geç bana da güleceğinden eminim. Beni faraza bir çöpçü üniforması içinde görüp te servetini esirgeme kudretini kaybetmiyecek bir kadın tasavvur edemiyorum. Bu yüzden, paralarına kıymet veren hanımlarımızın üzerimde resmî bir elbise varken bana rastlamamalarını dilerim. Yoksa günah benden gider.

Bülent ORAN

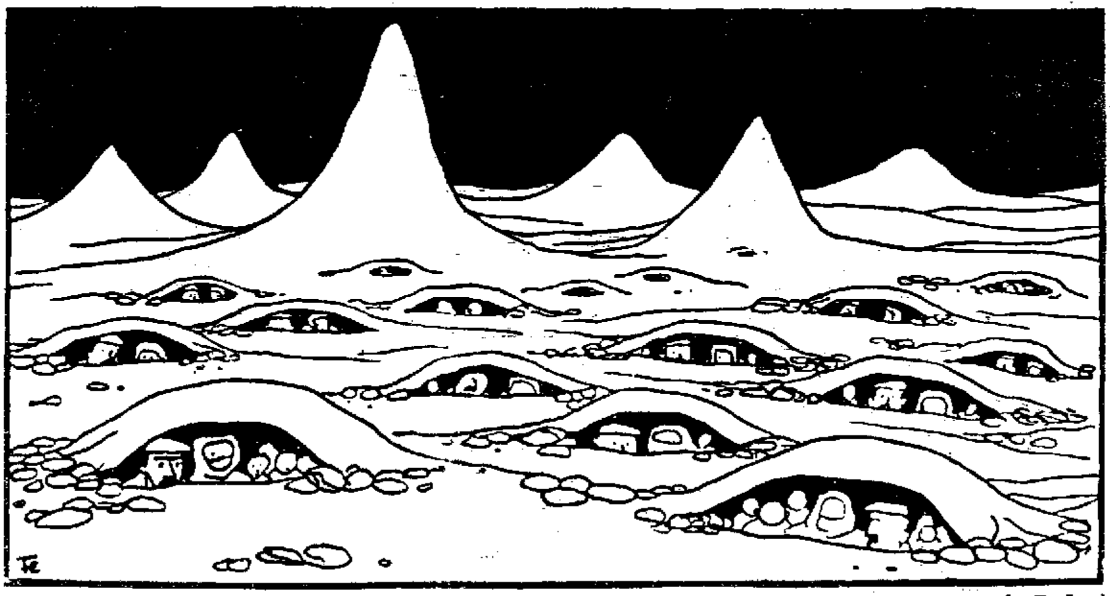

YERALTI ZENGİNLİKLERİMİZ. (Ferruh Doğan)

ANKARADAN

Ne yazabiliriz ki?

Olaylar öylesine gelişiyor ki, Tef'in yazılarını on gün öncesinden hazırlamak icap ettiğinden, aktüalitesini kaybetmiyecek konular bulmamız gerekiyor.

Şimdilik on günde, yirmi günde, yüz yirmi günde değişmiyeceğinden maalesef emin olduğumuz tek şey, hayatını yazıyla kazanmak zorunda olanlar için doğmıya başlıyan siyah güneş...

Artık yazı yazmak, Galip Dede'nin Hüsnü Aşkında olduğu gibi ateşten nehirleri mumdan gemilerle geçmeye benziyor...

Yazmaktan vazgeçtik, okumanın dahi tehlikeli olduğu bir devre girdik...

Meselâ geçenlerde, İsa'nın doğumundan 200 yıl kadar önce Musevî âdetlerini toplayan bir nevi haham mecellesi mahiyetindeki Talmud'u karıştırıyordum; orada şöyle bir cümle gözüme ilişti:

«Yeryüzünde hiçbir kimse Allah tarafından kıymetsiz ve fena diye ilân edilmeden iktidar adamı olamaz...»

Tüylerim dehşetten diken diken oldu; ya bunu okuduğumu gören birisi varsa, diye...

Yirmi iki asır önce de işlenmiş olsa böyle bir suç bizim mevzuata göre cezasız kalamaz...

Bizden sadece haber vermesi...

★

Fazla birşey yazamıyacağımız için, çaresiz işi hikâye anlatmaya döktük...

Vaktiyle bir sarayın bahçesinde on beş yılda bir açan bir gül varmış. Kıralın sabırsızlıkla açmasını beklediği bir gül...

On beşinci yılın seherinde, açılmaya başlayan gülü bir kuş gelip gagalayıvermiş...

Bahçıvan hünkâra koşup:

— Eyvah, demiş, gülü bir kuş gagaladı.

Hünkâr:

— Ziyanı yok, demiş, o da bulur.

Bir hafta sonra bir yılan kuşun yuvasını tarûmar etmiş.

Baş bahçıvan haber vermiş kırala... Kıral omuz silkmiş:

— O da bulur...

Aradan zaman geçmiş, bahçıvan bahçeyi bellerken yılanı ikiye bölüvermiş. Hünkâra söylemişler; hep aynı cevap:

— O da bulur...

Ve bir gün kıral kızıp bahçıvanın idamını emretmiş. Bahçıvan yıllardır işittiği sözü tekrarlamış:

— Sen de bulursun...

Nihayet gerçekten kıral da bulmuş. Kendisine suikast yapmış. Ölürken etrafındakilere bakmış, ezelî kaideyi mırıldanmış:

— Siz de bulursunuz.

Çetin ALTAN

MUHALEFET (Suat Yalaz)

İKİ SERSERİ

— **Ulan gene soğan yemişsin, öteye git!...**

(Eflâtun Nuri Erkoç)

MERAKLI OLAYLAR

PATATES MUHAREBESİ

Vodresa'da iki mahalle arasındaki geçimsizlik devam ederken, bir anlaşma üzerine iki taraf patates muharebesi yapmaya karar vermişledir. Fakat o havalide patates çıkmadığından ve ellerinde de patates bulunmadığından, taraflar muharebeyi tüfek, kılıç ve topla yapmışlardır.

Vepurartin'den

★

DENİZDEN ÇIKAN ADA

Okyanusta çok ufak bir ada olan Matai Tao adası, her üç ayda bir suyun yüzüne çıkıp tekrar kaybolmaktadır. Adada yaşayanlara bunun sebebi sorulunca, onlar üç aylıklarını almak için suyun yüzüne çıktıklarını söylemişlerdir.

La Rraperti Sote'den

★

AYAKSIZ FUTBOL OYNAYANLAR

New Jersey - Amerika - Burada Bil Adams adında bir adam, iki ayağı olmadığı halde futbol oyununu gayet güzel oynamaktadır. Futbol kâğıtla oynanan bir oyundur. Bil Adams ayaklarını futbol oynarken kaybetmiştir.

Sportif Amerika'dan

★

İMLÂ HATASI YAPMIYAN ADAMLAR

Karatuguano - Belçika Kongosunda Çanga Tago köyü halkı şimdiye kadar hiç imlâ hatası yapmamışlardır. Çünkü köy halkı okuma yazma bilmezler. Orada yegâne okuma yazma bilen adam Tarzan'dır. O da bunu (Ceyn) den öğrenmiştir.

Kongo Magazine'den

★

KABUL GÜNÜ NEREDEN ÇIKMIŞ?

Evlerde kadınlar arasında misafir kabul gününü, Fransa Kraliçesi Marie Antoinette bulmuştur. Bir gün Marie'ye arkadaşları filân gün sana oturmaya geleceğiz, deyince Marie de kabul demiş ve o günden sonra kadınlar arasında kabul günü çıkmıştır.

Kısâse Ekrem'den

Nabız Karikatürleri

Çizen: Nurettin Atalay

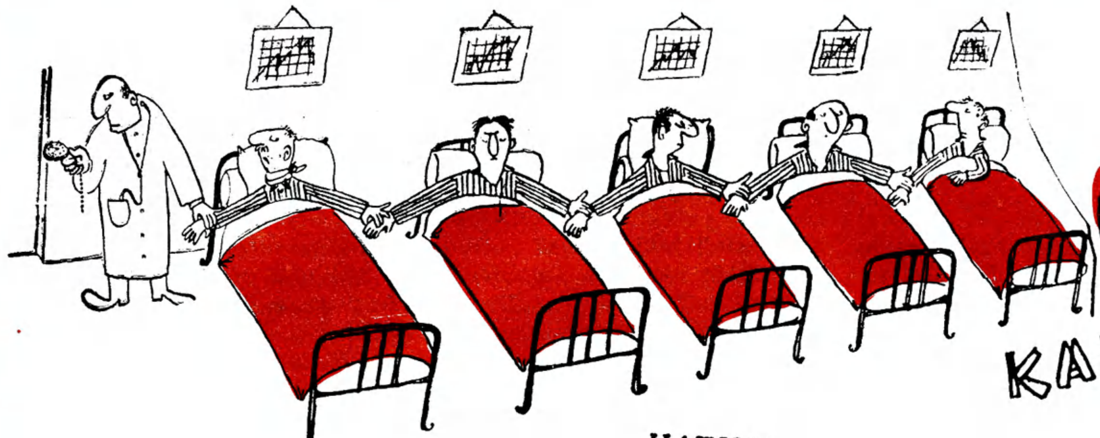

YAZISIZ

YAZISIZ

Tıp balosu

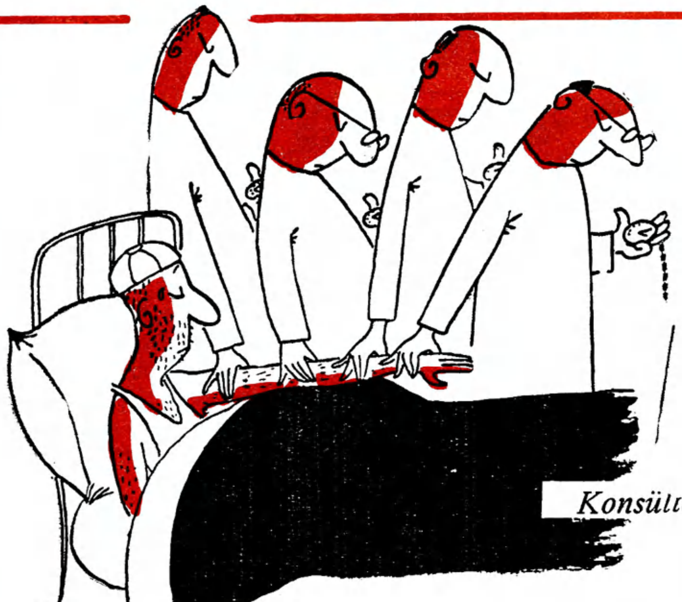

Konsültasyon

YAZISIZ

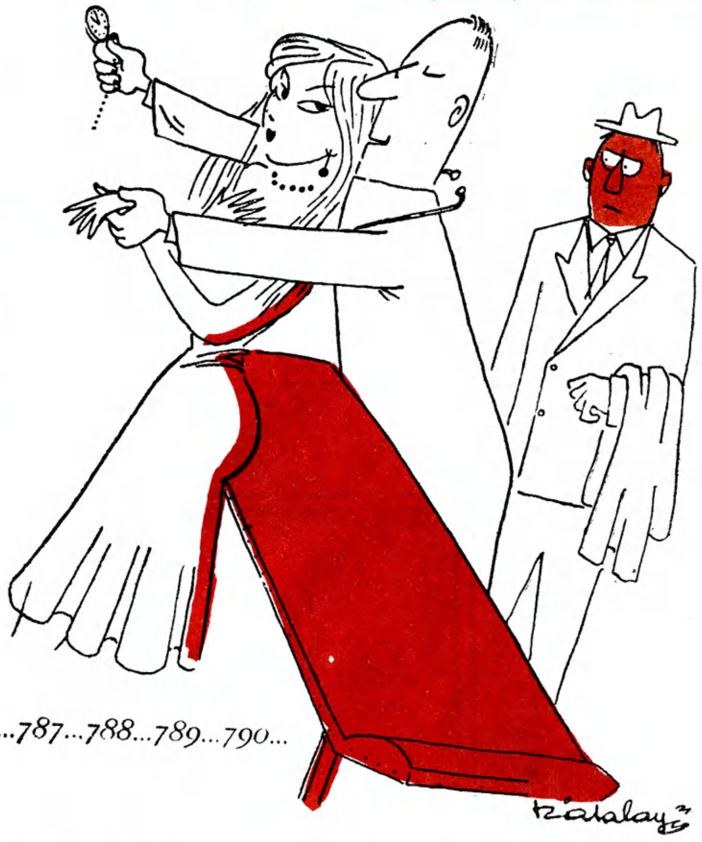

...786...787...788...789...790...

O kadını unutmak isteyen adam

Mevlût Mantar, çekingen bir hareketle zile basmıştı. Kapıdan girerken de mahçup bir ifadeye büründü.

— Meşhur ipnotizmacı Profesör Karadoğan siz misiniz efendim?

— Profesör Karadoğan bendenizim ama meşhur olduğumu ilk defa sizden işitiyorum...

— Amma da yaptınız ha?... Sizin şöhretinizi duymayan bir ben vardım... Duyar duymaz soluğu burada aldım... Muhasebeciyim... İsmim Mevlût Mantar...

— Memnun oldum... Derdiniz nedir?... Söyleyin. Derhal çaresine bakalım...

— Anlatayım efendim... Bir kadına tutuldum... Tutulmak ta lâf mı?.. Ölüyorum... Bitiyorum... Bir bacakları var... Bir beli var... Aman Allah... Görmelisiniz... Felâket... Hele göğüs?... Çok şişirilmiş balonlar gibi... Tın tın... Ah... Of...

— Mesele mühim... Fakat çaresiz değil...

— Onu, o kadını, bacakları, beli, göğsü dahil herşeyi ile birlikte unutmak için mevcut herşeye başvurdum... Olmadı... Buraya, size geldim efendim.

— İyi etmişsiniz... Bunun için ipnotizmadan daha kestirme çare yoktur. Ben şimdi sizi uyutup, her şeyi unutmanızı emredeceğim... Uyandığınız vakit hiçbirşey hatırlamayacaksınız artık. Yalnız bu iş biraz pahalıya malolacak... Peşin haber vereyim...

— Paranın zerre kadar kıymeti yok bence... Bana o kadını unutturun kâfi. Bacaklarını... Belini... Bilhassa memelerini... Ah... Of... Üfff...

— Esmer mi sarışın mı bu kadın?...

— Sarışın sarışın...

— Gözleri?...

— Yeşil... Taptaze, mis gibi bahar yeşili... Turfanda marul görmüş gibi baktıkça ağzım sulanırdı...

— Şu koltuğa oturun... Gözlerimin içine bakın... Bütün dikkatinizle bakın. İçiniz geçer gibi oluyor değil mi?... Uyumağa başlıyorsunuz... Uyudunuz... Tamam... Dikkat... Siz o kadını hiç tanımadınız... Sizin için o kadın mevcut değil. O kadını kat'iyen hatırlamayacaksınız... Şimdi uyanın...

Mevlût Mantar silkinerek uyanmıştı:

— Hangi kadından bahsediyorsunuz siz?... Neyi unutacak mışım ben?... Siz kimsiniz?...

— Ben profesör Kardoğan...

— Müşerref oldum... Peki ben neredeyim?...

— Benim muayenehanemdesiniz...

— Muayenehanenizde mi?... Kim getirdi beni buraya?...

— Sakin olun rica ederim... Bağırıp çağırmağa da lüzum yok... Kendi kendinize geldiniz... Şöhretimi duymuşsunuz da...

— Ne şöhreti yahu?... Beni buraya ne diye getirdiniz?... Ne biçim yer burası?... Perdeler niye kapalı?... Siz haydudun birisiniz... Durun bakalım... Cüzdanım boşalmış... Bütün paramı çalmışsınız... Tomarla para vardı bu cüzdanda. İki bin sekiz yüz lira... Hırsız var... İmdat... Beni uyuttu... Paralarımı çaldı... İmdaat...

— Hey bana bakın siz... Tekrar başlamıyalım... İki bin sekiz yüz lirayı o kadınla yediğinizi söylüyordunuz demin...

— Eller yukarı... Yakarım yoksa... soyadım Mantar... Ben mantara basmam anlaşıldı mı? Sökül papelleri...

— Sâkin olun rica ederim... Bir yanlışlık mı yaptık nedir... Hay Allah kahretsin... Tövbe tövbe...

— Gevezeliği kes... Dur şu cüzdanına bir göz atayım... Tamam işte... Benim paralarım...

— Nereden sizin oluyormuş o paralar yahu?.. Hepsi benim... Öz malım...

— Şuna bak hele... Sevsinler... Öz malıymış... Babandan miras

— Hangi kadın?... Ne kadını?.. Kim yemiş?.. Ne yemiş?.. Ne vakit yemiş?.. Nasıl yemiş?.. İmdaaat... Hırsız var... Bereket versin tabancam yanımda... Eller yukarı...

— Şaka etmek istiyorsanız, ne yeri ne de sırası...

kaldıydı değil mi?.. Aklın sıra bana yutturacaktın... Bende yutacak göz var mı be?... İnsanı Sonra da hıyar gibi soymağa kalkış... Yağma yok... Seni polise vermediğime şükret... Haydi hoşça kal...

Adnan TAHİR

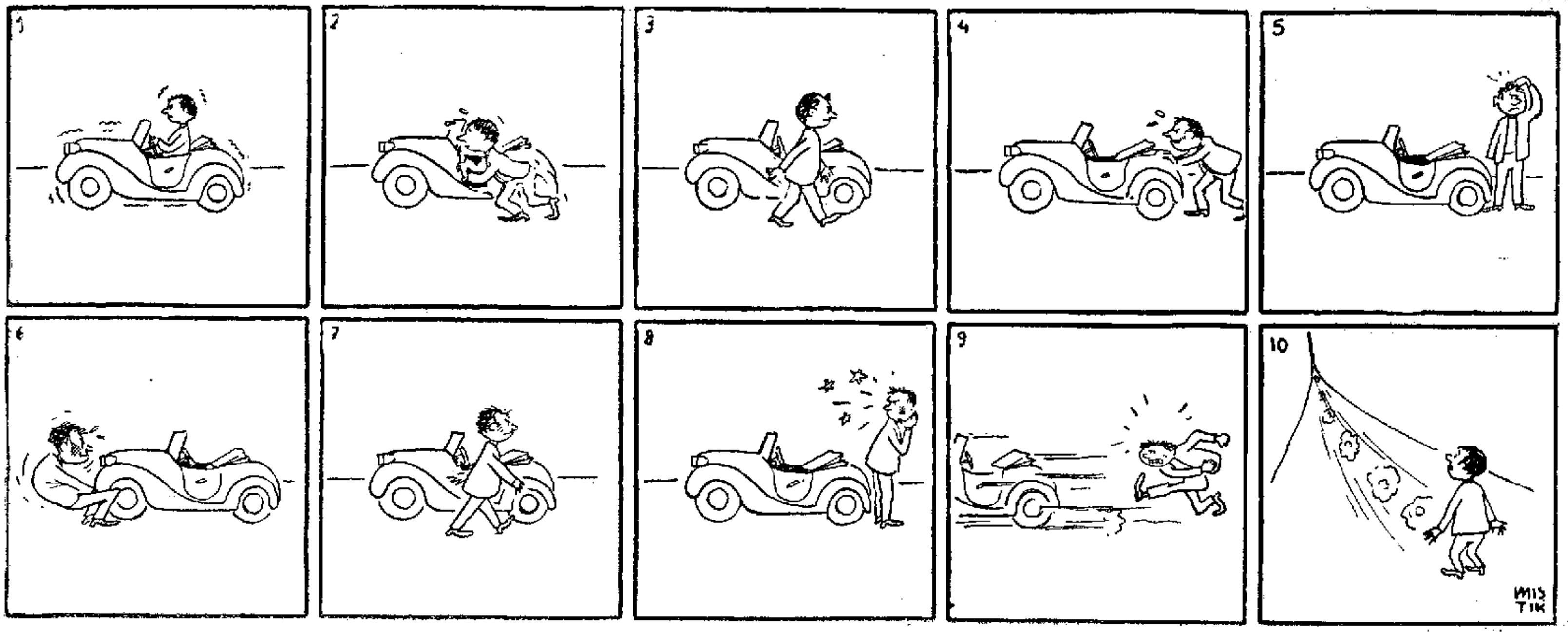

YAZISIZ

(Mustafa Eremektar)

Doğan Nadi Yazıyor

Aklı başında bir deli

O gün hep beraber yemek yiyecektik. Nazım Kalkavan, Fuat Divitçioğlu, ben ve Bediî Faik. Üçümüz lokantada vaktinde buluştuk. Bediî Faik muayyen saatten epeyce geç geldi. Gelir gelmez de:

— Affedersiniz çocuklar, dedi, geç kaldım. Amma, ne yapayım, doktordaydım.

— Hayır ola... Ne doktoru?

— Sinir doktorudur. Nureddin Buryan'dan geliyorum.

Biz hâlâ hayret ediyorduk:

— Allah, Allah... Ne oluyor? Hasta mısın?

— Hastayım... Sinirleniyorum.

— Canım, nen var? Neye sinirleniyorsun?

— Her şeye sinirleniyorum. Meselâ matbaaya gidiyorum, sinirleniyorum.

— Bunda bir fevkalâdelik yok. Hepimiz işlerimize gidince sinirleniyoruz. Ticaret Vekâletinden müsaade çıkmaz, Kambiyodan döviz çıkmaz, Merkez Bankasından transfer çıkmaz. Sen onu bırak. Başka nen var?

— Evde de sinireniyorum.

— Hoppalaaaa... Ayol insan evde sinirlenmez olur mu? Gaz yok, su yok, kömür yok. Biz sinirlenmemek için ekseriya eve gitmiyoruz bile. Bunun için doktora ne lüzum var?

Bedii alayımızı tabiî anlamıştı. Anlamıştı ama, ilââ derdini anlatmak istiyordu:

— Siz bilmiyorsunuz yahu, ben çok sinirleniyorum.

— Peki ama neye?

— Meselâ, şimdi içimden şu lokantanın camlarını kırmak geliyor.

— Tabiî gelir. Onu deminden beri hepimiz düşünüyoruz. Pisliğe baksana... Lekeden, kirden dışarısı görünmüyor. Keşke bir hayır sahibi çıksa da kırsa... Daha, daha, başka neyin var?

— Radyo dinleyemiyorum.

— Kim dinliyor ki. Bizimkileri sattık bile. Başka?

— Sokakta yürürken...

— Bak, sokakta hepimiz öyleyiz. İten, kakanlar, zifos saçanlar, çamur dolu çukurlar, adamda ne ayakkabı kalıyor, ne pantalon. Elbette sinirleneceksin. Başka itirazın var mı?

— Çooook... Otobüste âdeta deli oluyorum.

— Söylediğin lâfa bak. Otobüste kimin asâbı zıvanadan çıkmıyor ki...

— Canım, ben sizin gibi değilim. Geçen gün Maçka'ya gidecektim, Tophane durağında kendimi güç dışarıya attım.

— Yine iyi. Atmak imkânını bulmuşsun. Ekseriya insan inemiyor da zorla son istasyona kadar gidiyor. Hiddetten ter ter tepinenleri, pencereleri yumruklayanları görmüyor musun?

Bedii'nin sabrı kalmamıştı:

— Haydi oradan, zaten sizlerle konuşulmaz. Siz lâf anlamazsınız.

— Peki, haydi biz lâf anlamayız. Doktor sana ne ilâç verdi?

— Hiç.

— Eee... Ne dedi?

Bütün sinirlenmesine rağmen, Bediî, yine gülmekten kendisini alamıyarak:

— Ne diyecek, dedi, o da sizin gibi lâf anlamıyor. «Hiçbir şeyin yok. Tamamiyle normâlsin» dedi.

Doğan NADİ

Mektup örnekleri

Gedikli Assubayı Şerafettin Özkurttutar'dan Malike'ye:

Cici bayan,

Sizi vapur iskelesinde mütekait defalar gördüm. Önce sizi görmemiştim. Önümüzde şapkalı bir efendiden adam vardı. O Beşiktaş vapuruna binince sizi gördüm. Kalbimden: «İşte Şerafettin aradığın kadın bu, derhal polise haber ver» diye bir ses yükseldi. Sesin geldiği tarafa bakınca sizi tekrar gördüm. Yani sizi kısacası üç kere gördüm. Eve gelince derhal sizi düşünmeye başladım. Üç saat kadar düşündükten sonra sofraya oturduk. Babam:

— Ne o, oğlum, Şerafettin? Çorbayı elinle yiyeceğine kaşıkla yiyorsun!..

Deyince artık dayanamadım, babama ve anneme sana vurulduğumu söyledim. Beni vuranı aramak istediler; ben de seni söyledim.

İsminizi bilmiyorum ama herhalde Çiçek, yahut İnci'dir. Değil mi cici sevgilim? Ah size sevgilim deyince nekadar miteferhüt oldum. Bu mektubu belki şimdi kaşlarınızı çatarak, yahutta yatakta yatarak okuyorsunuz, her ne şekilde okursanız okuyun. Radyo taksitini ödemediğiniz takdirde size darılırım sanma emi? Annemle babam yarın saat tam 16 da size gelecekler. Seni annenden eğer annen yoksa babandan, o da yoksa senden istiyecekler. İtiraz etmezsiniz değil mi canım kız. Ben de Hayri'de ayakkaplarımı boyattıktan sonra geleceğim. Beni sevimli ellerinizle istikbal edersiniz. Şeker yaptırın.

Bir yavrumuz, bir çocuğumuz bir mahalle bakkalımız, birer 18 X 20 resmimiz olunca evleniriz, değil mi meçhul kız? Cazın çıldırtıcı nağmeleri arasında düğünümüzü tebrik edenlere selâm söyle,. Mektubuma kalpten gelen hislerle son verirken, eezacı kalfası Hüsnü'ye de yol veriyorum.

Gedikli Assubayı
Şerafettin Özkurttutar

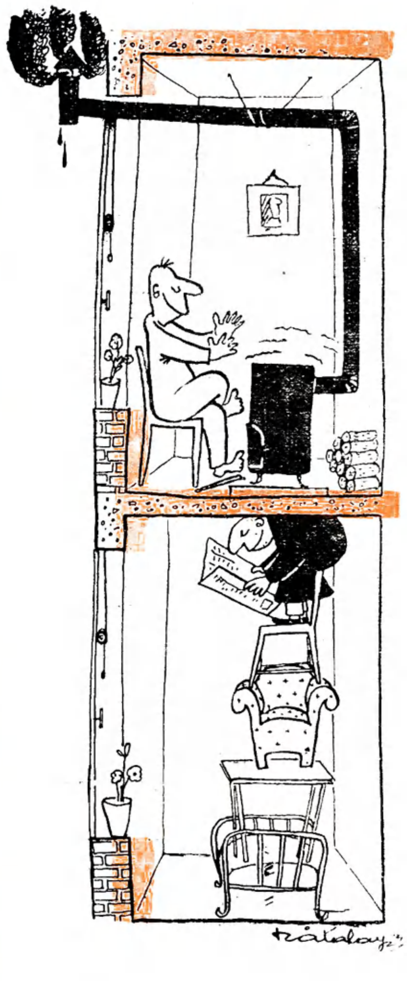

YAZISIZ

(Nurettin Atalay)

HİKÂYE:

Huy CANIN altındadır

Kayıt memuru fasulye plâkısından henüz ikinci kaşığı ağzına atmıştı ki avurtları dolu, dolu:

— Hay Allah kahretsin, geliyor yine, diye homurdandı.

Orta boylu, şişman, babayâni kıyafetli, pantalonunun düğme iplikleri apandisit yarası gibi gerilmiş şef, gözlüklerinin üstünden memurlarını ayarlayıp ayarlayıp bir çift bakış ateşledikten sonra cam ağızlığa takılı sigarasını tüttüre, tüttüre yaklaştı. Kayıt memurunun oturduğu sıranın üstüne çöktü. Derin bir soluk koyuverdi:

— Burası iyi, dedi. Serin, rahat.

Memurlar başlarını salladılar. Şef, kayıt memuruna bakıp gülümseyerek:

— Bu sıcakta da lokma olur mu ya Rıza Efendi? diye söylendi.

Kayıt memuru ümitle:

— Hakkınız var efendim, dedi. Allah rahmet eylesin, bir komşumuzun kırkı diye yapmışlar da. Buyurmaz mısınız?

Şef ciddiyetle:

— Yemek sevaptır, dedi. Rahmete vesile olur.

Sigarasını söndürdü. Parmaklarını tasa sokarak iki lokma kıskaçladı. Ağzına attı. Parmaklarını yaladı:

— Allah rahmet eylesin. Fena da olmamış ama ağırdır yine ne olsa...

Tekrar tasa uzandı. Kayıt memuru titreyerek ağıza sokulan bir kerpeten gibi bu eli seyrediyordu. Tombul, kıllı parmaklar bir lokma daha kıskaçladı. Rıza Efendi acınacak bir yüzle, bir üç lokma kalmış tasa, bir de arkadaşlarına baktı. Kâtip Şevki hemen üzüm kâğıdını şefin önüne sürdü:

— Üzüm alın beyefendi, bastırır.

Şef gülümseyerek ona baktı:

— Çavuş mu?

— Haddimiz mi beyefendi? Bu yıl onbaşıdan yukarı çıkamadık.

Şef:

— İlâhi Sevki Efendi, diyerek elini kesekâğıdına soktu. Salkımı çıkardı. Taneleri üçer üçer koparıp yemeğe başladı.

Daktilo Hasan elindeki şeftaliye sarılmış, sularını akıta akıta yiyordu. Tam ikinciye el atacağı sırada şef önledi:

— Yarma mı Hasan Efendi?

— Yarma efendim.

Şef, yarısını tamamladığı salkımın sapını parmaklarının arasına çekti. Şeftaliyi aldı. İkiye böldü:

— Yarma, dedi. İyi aldanmamışsın.

Bir an tereddüt etti. Sonra çekirdekli parçayı memura vererek öbürkünü iki lokmada bitirdi. Üzümün üst tarafını da tamamlıyarak ayağa kalktı:

— Sizin de yanınıza gelinmiyor ki birader, insanı mide fesadına uğratıyorsunuz. Gidip şu ellerimi yıkayayım.

Bir sairfilmenam gibi ellerini önüne doğru uzatarak oradan ayrıldı.

Memurlar bakıştılar. Rıza Efendi:

— Bu böyle devam edemez, diye söylendi. Nafakamıza ortak oldu herif yahu. Bir değil, on değil. Allahın günü böyle bu.

Şevki:

— Kabahat bizde, dedi. Buyur ediyoruz.

Daktilo Hasan köpürdü:

— Ben buyur mu ettim bugün? Nasıl asıldı şeftaliye gördünüz. Yarma mıymış, değil miymiş. Yarmanın âlâsı kendisi.

Şevki:

— Vermiyelim birader, diye kesti attı. Ne yapacak yani?

— Ne yapacağı var mı olğlum? Tasfiye kanununu unuttun galiba. Muhalif partidendir diye yapıştırdı mı kıçına damgayı yandığın gündür.

— Ne bu yahu? Okadar kolay mı adamı lekelemek?

— Haydi yapamadı diyelim. Yeni barem kanunu çıkıyor. Terfiine, ikramiye almana mâni olur ya.

Kayıt memuru sefertaslarını bağlayıp ayağa kalkarken, gözleri parlayarak:

— Ben biliyorum ona yapacağımı, dedi. Lokmaları onun yanında bırakmıyacağım.

Arkadaşları:

— Ne yapacaksın? diye sordular.

Kayıt memuru bir an tereddüt etti. Sonra etrafına bir göz atarak arkadaşlarına eğildi...

Ertesi gün müthiş heyecanlı idiler. Kurabiyelerin olduğu sefertasını açan kayıt memurunun elleri titriyor, Şevki iştahtan kesilmiş onu seyrediyor, gözleri kapıda olan Hasan:

— Vay canına, herifi böyle beklediğimi bilmiyorum, diyordu. Hayırdır inşallah.

İşi sağlama bağlamak için kayıt memurunun kurabiyeleri hariç, kimse birşey almamıştı.

Şef aynı tavır, aynı stratejik taktikle içeri girdi. Bir gün evvelki yerine oturdu. Sigarasını söndürdü:

— Sıcaklarda da birşey yenmiyor, diye söylendi. Sen iyi yapmışsın Rıza Efendi. Bir, iki kurabiye, birkaç şeftali kâfi.

— Şeftali yok beyefendi. Kurabiyeyi çocuklar istemişlerdi. Ben de dayanamadım, bir iki tane yanıma aldım.

— Ev işi haaa?

— Buyurun efendim.

— Alayım bir tane.

Burnundan soluyup homurdanarak Rıza Efendinin verdiği kurabiyeyi yedi.

— Acaba hepsi aynı mı? diyerek ikincisini de aynı zevkli homurtularla yuttu.

— Çok iyi, çok iyi, diyerek, etrafta başka birşey olmadığına iyice kanaat getirmiş bir emniyetle kalktı.

İlk arıza on dörde on kala kendini gösterdi. Şef masasından kalkmış, midesini uğuşturarak serviste dolaşıyor:

«Allah, Allah. Hiç te yapmazdı. Ne oldu acaba?» diye söyleniyordu.

Kayıt memuruna doğru yürürken birden istikametini değiştirdi. Kendinden umulmayan bir çeviklikle yemekhane ve helâların olduğu alt kat merdivenine doğru yürüdü. Üç arkadaş bakıştılar. Şevki:

— O ne gidişti yahu, dedi.

Daktilo Hasan da kayıt memuruna bakarak:

— Sana doğru geliyordu, dedi. Tam zamanında yetişti.

Birer sigara yakarak beklemeğe başladılar. Şef döner dönmez kayıt memurunun yanına geldi:

— Yahu Rıza Efendi sen de yedin mi o kurabiyelerden?

Kayıt memuru anlamamış göründü:

— Hangi kurabiyeler efendim?

— Bugün evden getirdiklerin.

— Yedim tabiî efendim. Ben de yedim, Şevki Efendi de yedi. Neden sordunuz?

Şefin elleri hâlâ midesindeydi:

— Bağırsaklarımı bozdu da. Sizde bir hal var mı?

— Yok efendim.

Şef on beş dakika sonra yine aynı hızla merdiven başını tuttu. Şevki, gözleri parlayarak:

— Sinameki de sinameki imiş ha, dedi. Ne diye aklımıza gelmedi bugüne kadar? Bağırsakları döküldü herifin. Şüphelendi de bak. Artık bir daha çöplenmeğe tövbe etmiştir. Kurtardın bizi Rıza Efendi. Allah senden razı olsun.

Şefin aşağı beşinci gidişi idi ki hademe gelerek kendisini müdürün istediğini söyledi. Şef görünürlerde yoktu. Müdür kendisi geldi:

— Nerede bu adam?

Kayıt memuru utana, sıkıla:

— İşi var efendim, dedi.

— Ne işi? Bizimki iş değil mi?

Kayıt memuru alt katın merdivenini işaret etti:

— Aşağıda efendim.

Kayıt memuru merdivenlere seğirtti. Helâların önüne gelmiştin ki, birinden, halsiz, halsiz solumalar ve şefin homurtusunu duydu:

— Ah namussuz herifler ah, diyordu. Yaptınız bana bu oyunu ha? Alacağınız olsun sizin. Evvelâ size yedirmeden bakın bir daha birşey yiyor muyum?

Fikret ARIT

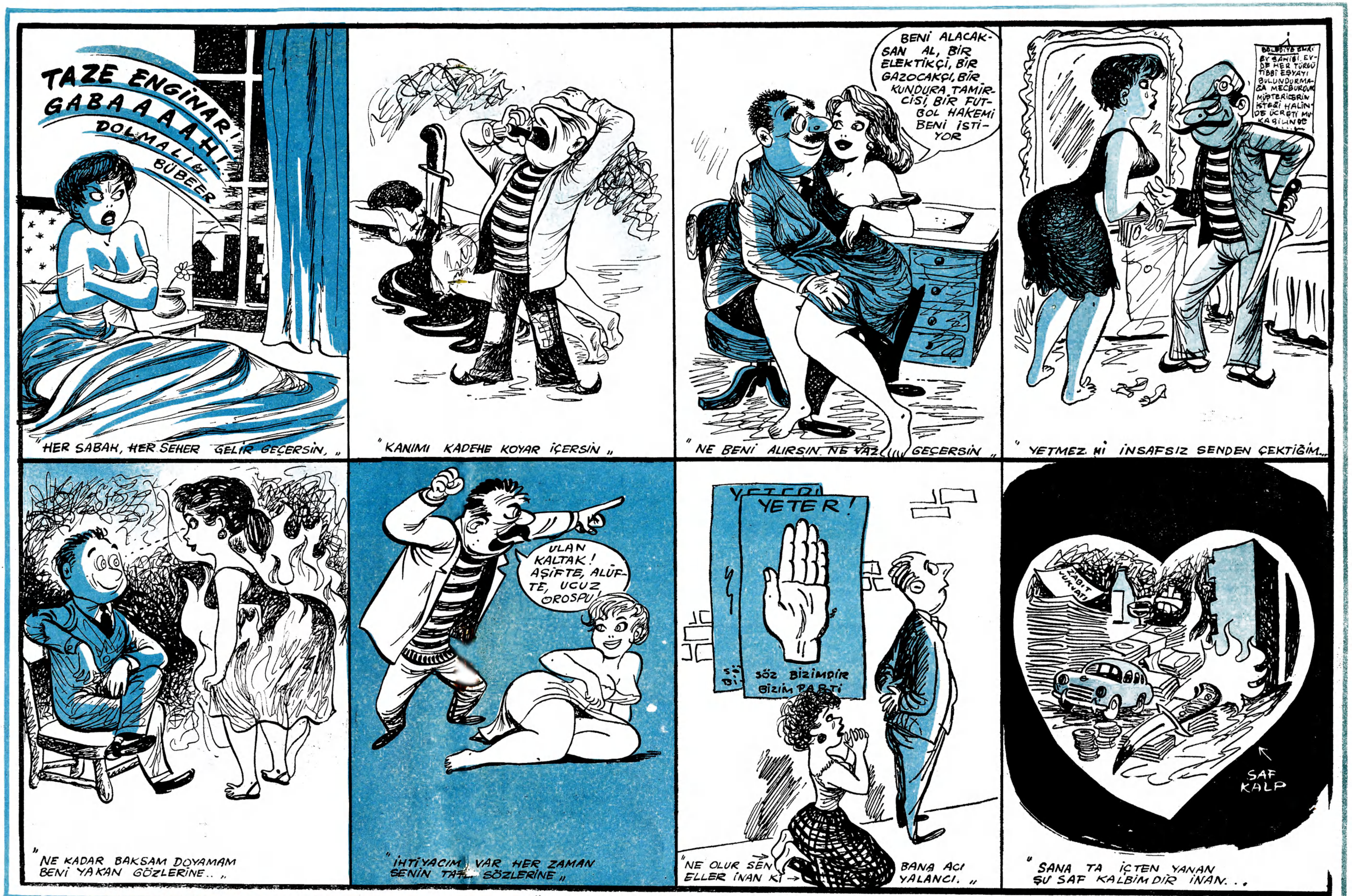

TÜRKÇE ŞARKILAR, TANGOLAR — 4

(Bedri Koraman)

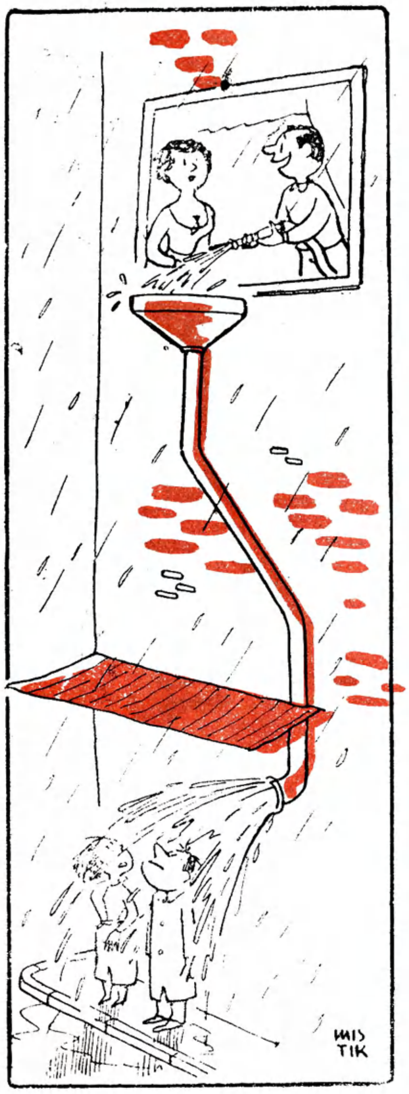

— Yağmurdan kaçanlar için güzel bir sürpriz değil mi?
(Mustafa Eremektar)

TARİH OLMUŞ FIKRALAR

Mirasım

— 2 —

İstanbul'un Kurtuluş Bayramı. Son Posta'daki odamın masası üzerinde Bayrama ait resimleri ve yazıları sıralamış, tasnife çalışıyorum.

Vatan gazetesinden Con Kemal telefon etti:

— Elini ağır tut, dedi, Demokrat Parti beyanname yayınlayacakmış, bekleyeceğiz.

Hemen Ankara'yı aradım. D. P sekreteri sayın Basri Aktaş'ı buldum.

— Beyefendiye arzediniz, dedim, yarın Bayram resimleri ve hazırlıklariyle doluyuz, beyanname güme gidebilir. Beyannameyi öbür güne bırakalım.

Tektaş biraz sonra cevap verdi:

— Arzettim, beyannameyi gazetelere yarın akşam vereceğiz, dedi.

★

Demokrat Partinin mücadele yıllarında, Celâl Beyefendiyi telefonla hayli sık rahatsız ederdim. Telefonu daima geç vakit açtığım için de kadehler daima kıvamına gelmiş olurdu. Bu yüzden, Celâl Beyefendi, ömrümün sonuna kadar unutamıyacağım, mirasım saydığım bir iltifatta bulundu.

Bir gün Son Posta'daki odama şeref verdi. Kapıdan girince:

— Çoktandır telefon etmiyorsun, dedi... Konuşurken anason kokusunu duyar gibi olurum. Özledim...

★

Hasan Saka kabinesinin sallantıda olduğu günlerdi... Demokrasi yolunda cidden tarihî günler yaşıyorduk. Bir avuç muhalif, amma Bayar ve Menderes gibi muhalifler, çoğunluk partisini kökünden sarsıyordu...

O zamanki söylentilere göre, Hasan Bey çekilmek istiyor, İsmet Paşa bırakmıyor, Saka ise:

— Ben size ne kötülük ettim Paşam, bırakın çekileyim, diye rica ediyormuş...

★

İdare işleri bu sırada Selim Ragıp arkadaşımı gazetenin başından uzaklaştıramadığı için o günlerde hâdiseleri takip etmek üzere Ankara'ya geldim.

Mecliste Hasan Saka kabinesine güven oyu veriliyordu. Saat 20 olmuş, Meclis dağılmamıştı.

Celâl Beyefendi ile Adnan Beyefendi, Ankara Palas'ın vestikülünde, ayakta, neticeyi bekliyorlardı.

Şimdi mebus olan Cumhuriyet muhabiri Mekki Sait Esen ve gene şimdi mebus olan Vatan muhabiri Sabahaddin Sönmez ile otele girdik. Muhterem Celâl Bayar ellerimizi sıktı:

— Bir gün Demokrasi adına heykellerinizi dikeceğiz! dedi.

★

Aziz kariler, neticeyi sormayın, bende bu kafa varken, ocağıma incir dikilmediği ne mutlu...

Selâmi İzzet SEDES

NEMRUT'tan *Nasihatler*

İzmir'den Mahmut Öz:

— Bu sefer de kalay sıkıntısı başlıyormuş. Ne oluyoruz yahu?

— Sebebi basit: ihtiyaç arttı. Farkında değil misiniz, son zamanlarda herkesin canının başına sıçraması yüzünden kalaylamalar %183 çoğalmış bulunuyor.

★

İstanbul'dan Tevfik Birhoş:

— Ortağımla kavğa ettim, ağzıma geleni söyledim. Fakat o benden zorlu çıktı, kafamı gözümü yardı, kolumdan tuttuğu gibi kapıdışarı etti. Şimdi bu dertten kurtulmak için iyice alttan alıyorum, her gün gidip yalvarıyorum, fakat katiyen barışmıyor. Ne yapayım, nasıl yaltaklanayım da kendimi affettireyim?

— Vallahi benim aklıma münasip bir usul gelmiyor. Bir kere de Falih Rıfkı'ya danışın.

★

İstanbul'dan N. T. :

— Sizin Ahmet Emin Yalman yine Avrupalarda gazetecilerle görüşüyor, Türkiye'de tam bir basın hürriyeti olduğuna adamcağızları ikna etmek için çırpınıp duruyor. Bu işe bir diyeceğiniz yok mu?

— Ne diyeyim, hazret yerden göğe kadar haklı. Kendisi gibi bir adamın gazete çıkarmasına müsaade edilen bir memlekette basın hürriyeti olmaz olur mu!

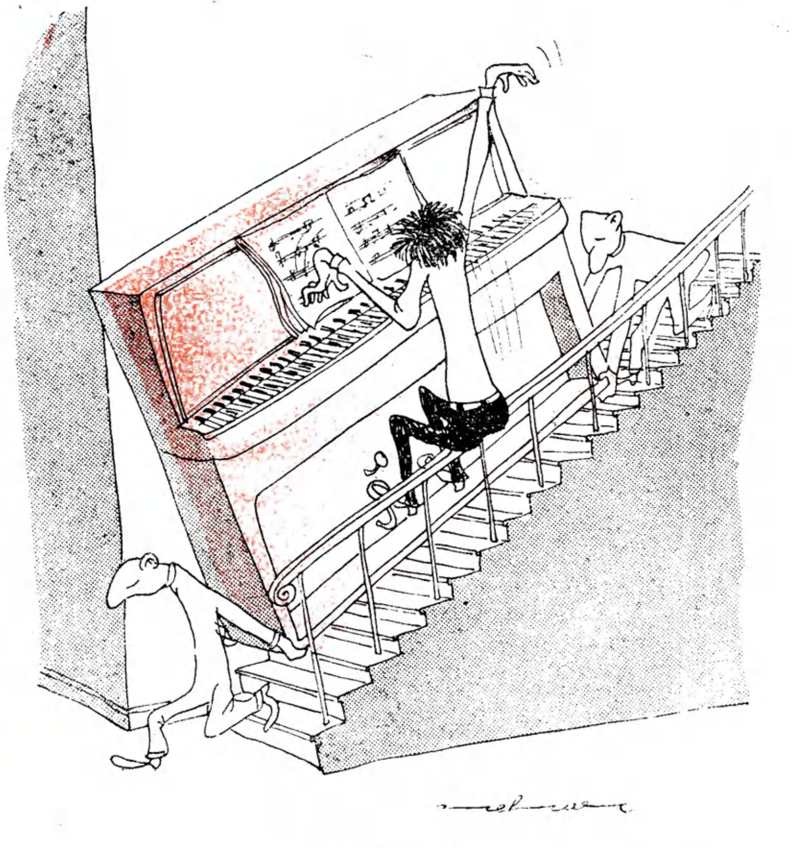

SANAT AŞKI

(Nehar Tüblek)

SOSYETE

ZİBİDİYE MEKTUPLAR...

Bilmem, seni bu anlatacağım ilgilendirecek mi? Ama bu sene Büyükada'yı, bilhassa Splendit Otelini altüst eden sarışın bir delikanlı vardı. Herhalde kulağına çalınmış olacak ismi: Nuri Hamamcıoğlu! Boyundan ötürü Küçük Nuri derler kendisine. İngilizceyi ana dili gibi, Fransızcayı pederden iyi konuşur. Birçok merakları vardır bu Küçük Nuri'nin. Evvelâ Plymuth veya Chraysler marka otomobillere dayanamaz. Sonra kedi, köpek dendi mi, iki eli kanda olsa yardıma koşar.

Ada'yı altüst ettiği bir gün, cımcırık, uyuz bir kedi ile karşılaşır. Kedi öldü ölecek. Nuri'de iki göz iki çeşme. Alalım bu kediyi! Otele kedi alınır mı? Alınır zahir. Ve kedi alınır, ismine de «Figaro» denir. Tabldotun en iyi yemekleri önüne konur Figaro'nun. Evvelâ midesi bozulan kedi, sonraları etten başka şey yemez olur. Bilirsin, iyi şeye çabuk alışılır da kötü şeye alışılmaz. Mevsim biter, Adadan Şişli'ye göç edilmek düşer. Bu sefer kedi yadırgar şehir hayatını. Evvelâ buradaki dişiler Adadakiler kadar mütefit değil. Figaro'nun yüzüne bakan pek olmuyormuş şehirde. Bir hasrettir düşer Figaro'nun içine Apartımanın en üst katında oturmak artık kediler için önemli değil. Kediler damlarda gezmiyor aşk yapmak için. Merdivenleri inip sokağa mı çıksın, uzun iş. Aşktan mı vazgeçsin, olacak şey değil. Basıyor feryadı Figaro. Öyle bir feryat ki, apartımanda oturan öteki kiracılar adam boğazlanıyor sanacaklar. Nuri'yi alıyor bir telâş. Birkaç hanım kedi getiriliyor eve, fakat Figaro illâki de kendisi seçecek sevgilisini. Gelenlerin kuyruğuna bile bakmıyor! Nihayet Nuri bir çare buluyor. Bitişik apartımanda dede yadigârı Halil Ağa var, hemen alt katta odası. Figaro bir heyet halinde Halil Ağaya teslim ediliyor. Merdiven meselesi de bu suretle halledildiyor ve Figaro mahallenin en çapkın kızı Meral'e (Meral kedi ismi olmaz ama koymuş bir akıllı ne çare) kaptırıyor gönlünü. Meral'de bir naz, bir naz, çevirip başını bakmıyor bile Adalı delikanlıya.

Figaro garajın kapısında sabahlara kadar mihman, sevgili peşine takmış Levend'in delikanlılarını kuyruk sallayarak geçiyor garajın önünden.. Verem olacak Figaro diyorlar. Olur mu bilmem ama bu gidişle kan çıkacak, orası muhakkak. Ah Nuricik, Adadan ne diye şehire getirirsin Figaro'yu? Gördün mü şimdi başına gelenleri, ayıkla bakalım pirincin taşını... Bu gidişle Figaro, Saratoga güzelini hediye edecek Meral'e ancak öyle varacak muradına.

Fitne - Fücur

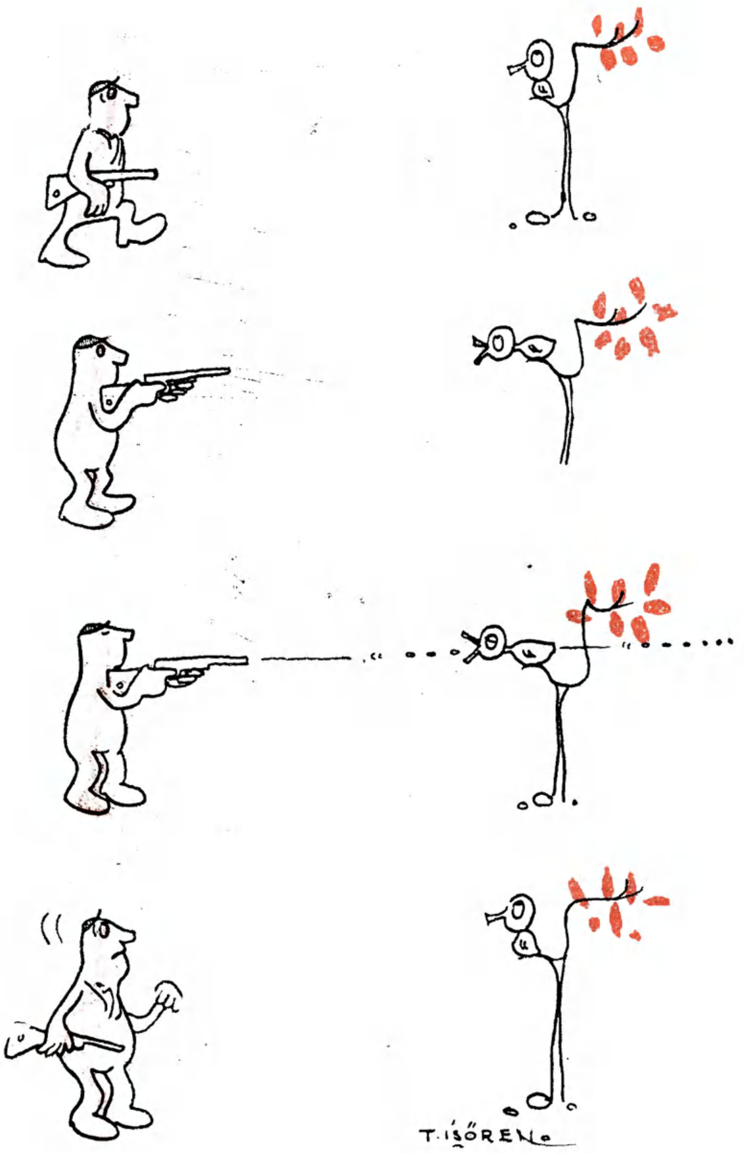

YAZISIZ

(Tayyip İşören)

Seçme Sözler

Denize imza atılmaz.
Edison

★

Deniz piyadesi karada yürümez.
Amiral Nelson

★

Tel üstünde hüner yapıp para toplayanlara cambaz; yer üstünde hüner yapıp para toplayanlara da hokkabaz derler.
Başkan Bayram

★

Zabıtı zabit tutmaz.
Binbaşı Cezmi

★

Talihe inananlar tarihe inanmazlar.
Tuışucu Sefer

★

Dingil tekerleğin içine geçen bir çubuktur.
Arabacı Hakkı

★

Nikâh, nişandan sonra yapılır.
Nikâh Memuru

★

Tabanca çeken piyango da çeker.
Şahap

★

Beni alâkadar eden seni alâkadar etmez.
Mustafa Eremektar

★

Tükenmez kalem, doldurulur.
Pire Vahdet

★

Her insanın eti yenmez.
Mau Mau

★

Ev kirası ev sahibine; o yoksa vekiline; o da yoksa ev sahibine verilir.
Komşumuz Zehra

★

At'a, ata sözü söylenmez.
Seyis Ali

★

— Bu da kızımın son resmi!

(Eflâtun Nuri Erkoç)

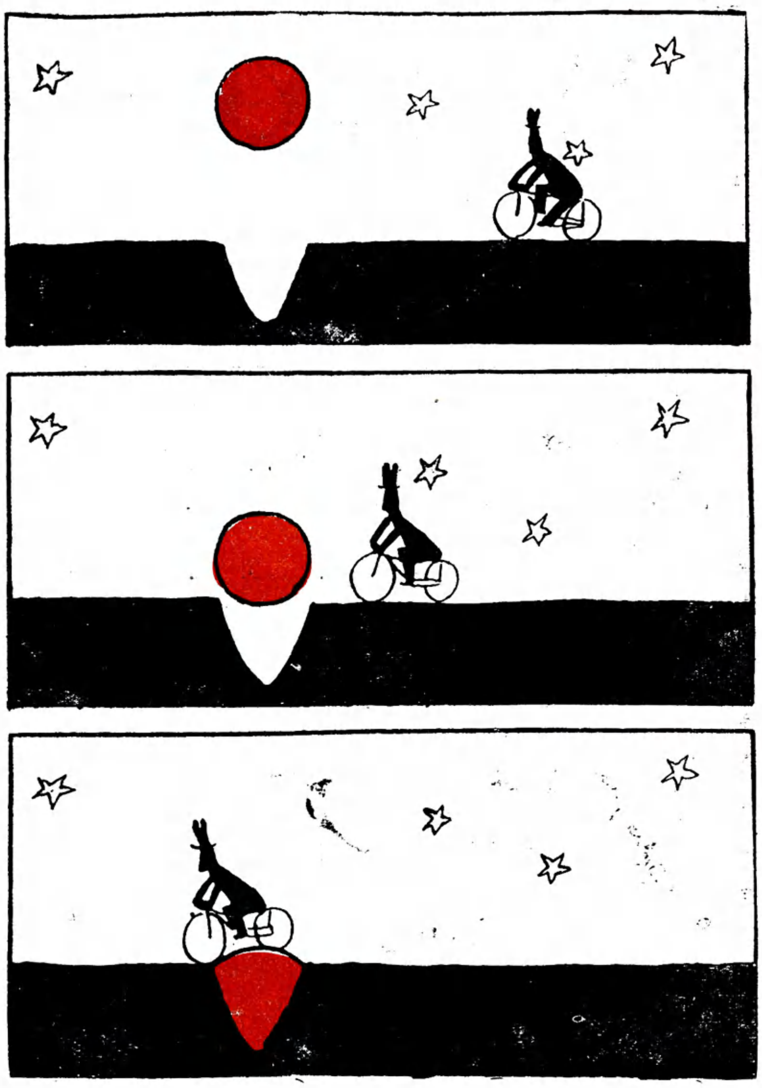

YAZISIZ

(Beytullah Heper)

ESKİ VE YENİ MEZARLIK MUHABBETİ

Vakayı günlük gazetelerde okudum:

Topkapı'da oturan 18 yaşlarında bir genç, geceyarısına doğru sur dışındaki mezarlık kenarından geçerken «Yerim seni!. Yerim seni!.» diye boğuk bir ses işitmiş... Ödü kopmuş... Koşa koşa kahveye gitmiş... Oradaki birkaç kişiye:

— Mezarlıkta hortlak var!.

Demiş... Evvelâ kahvedekiler, sonra mahalleli ayaklanmış... Elli altmış kişilik bir kafile, içlerinde gün görmüş eski adamlardan Yusuf Hoca isminde de bir zat varmış... Hortlak bu... Tam techizatla gitmeli: bir Musaf-ı Şerif almış... Tütsü almış... Bir de eski kocakarı pabucu almış. Gençler de müsellâhtır: çalıp hortlağı kaçırmak için boş gaz tenekeleri... Sopalar... Baltalar... Kafileye polisler ve bekçiler de katılmış. Mezarlık ta küçük delikanlının gösterdiği nokta sarılmış ve basılmış...

Meğer efendim, «Yerim seni!. Yerim seni!.» diyen hortlak otuz yaşındaki bir Bay Nuri, yediği de yirmi beş yaşında bir bayan Süheylâ imiş... İkisini de yarı çıplak, kepaze vaziyette yakalamışlar...

Evet... Her ağızdan bir ses:

— Kepazelik... Rezalet... Soysuzluk!.

Mezarlık Donjuan'ı yetişkin adammış; o nazik mevkide itidalini bozmayıp meşhur lâfı tekrarlamış:

— Telâş etmeyin yahu... Söylediklerinizin hiçbiri değil... Yersizlik!...

Demiş.

Mesken buhranı su götürmez dert olduğuna göre, zahir Bay Nuri'ye hak vermek lâzım gelecek.

Bir vaka da ben nakledeyim:

On sekizinci asrın meşhur bir İstanbul bıçkını bir akşam, bir sürtük nâzenin yakalar... Nereye gitsinler?. Delikanlı:

— Kale kapısından çıkar, mezarlığa gireriz!..

Der. Ve öyle yaparlar... İki gönül bir olunca yalnız samanlık değil, mezarlık ta seyran olur... Fakat önlerine üç yeniçeri dikilir. Biri bağırır:

— Dur!..

Dururlar...

Öbürü sorar:

— Bu avrat senin nen olur?..

Delikanlı bilâ tereddüt:

— Kahpedir!. der.

Üçüncü güler:

— Avradı bırak... Çek arabanı!.

İstanbul külhanisi ayağa düşer:

— Ağalarım... Şehbazlar... Dilâverler... Ben de garibim... Ben de gencim... Bir yol bana izin... Beş dakikacık... Sonra avrat sizin olsun!.. der.

Yeniçeriler birbirlerine bakışırlar:

— Makuldür!. derler.

Bıçkın nâzenini alır mezarlığa dalar. Yeniçeriler de palalarını çekerler, etrafı sararlar... Fakat beş dakika yerine on dakika... Yirmi dakika geçer. Biri bağırır:

— Delikanlı!.

Ses yok!.

Yarım saat olur:

— Bre delikanlı!..

Ses yok...

— Bre Memiş ne oldu bu melun?!..

— Bre Hasan Beşe kaçmasın kâfirler!?..

— Bre kuş olsalar uçamazlar!.

— Bre varıp bakalım...

Yürürler... Bir de ne görsünler... Bir çökmüş mezar içinde.. delikanlı bir tarafta, avrat öbür tarafta... Bacaklar çarpılmış... Kollar bükülmüş... Diller dışarda... Ağızlar çarpık... Gözler yayık... Yarı çıplak kazık kesilmişler...

Yeniçeriler tabana kuvvet kaçmışlar... Onlar kaça dursun; külhanî kadına seslenmiş:

— Çabuk, demiş... Toplan... Biz de şuradan kaçalım!...

Makul bir insan mısınız?

1 — Vapur kalkarken damınıza bir dans daha teklif eder misiniz?

2 — Tramvayda kontrol bulunmadığı zaman biletçi nerededir?

3 — Aile toplantılarında ne gibi sözler kullanılır?

4 — Kendini minareden atan her adam müezzin midir?

5 — Size yol vermeyen birine siz ne dersiniz?

6 — Hızlı konuşun duyamuyorum?

7 — Yağmurlu havalarda şemsiye kullananlara ne gibi itirazda bulunursunuz?

8 — Çocuğunuz size karşılık verince siz de ona karşılık verir misiniz?

9 — Darültalimi Musiki ne demektir?

10 — Allahaısmarladık.

Bu suallere doğru cevap vermek isteyenler doğru; yanlış cevap vermek isteyenler de yanlış cevap verirler. Geri kalanlara da müessese namına birer (naneli drops) verilir.

DİKKAT! KIRILACAK EŞYA...

(Orhan Enez)

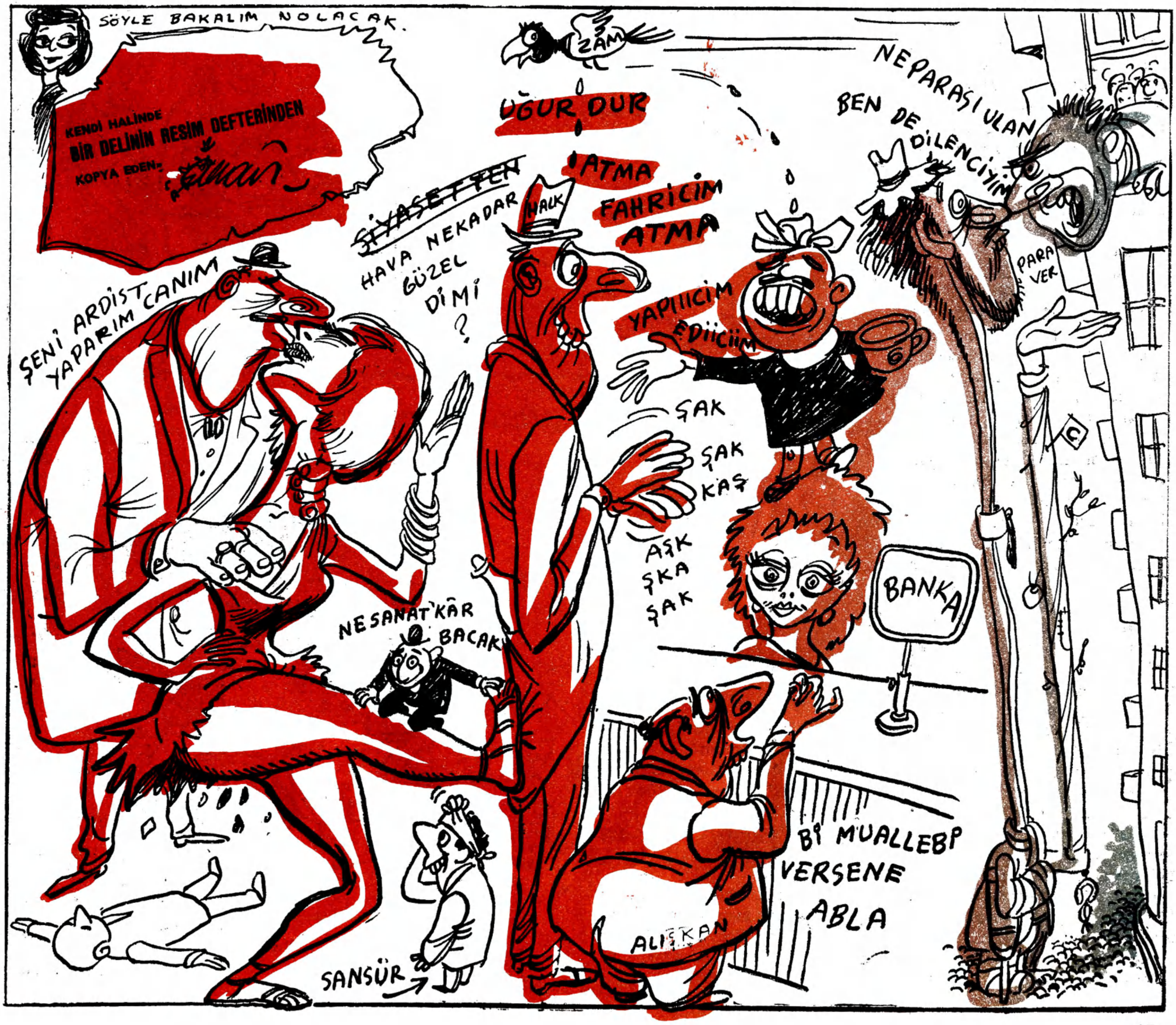

İTALYAN MİZAHINDAN:

Nakleden: Mete ŞAR

Pietro Vecellio, Angelica Brcacci'nin kürkünü vestiyerden alarak omuzlarına bırakırken yuvarlak omuzlarına dokunan parmakları röntgene tutulmuş gibi titremişti. Bu nefîs omuzların, mat ve gergin derisine dokunmaktan daha büyük bir zevk düşünülemezdi onun için.

Pietro, mermer merdivenlerde kendine geldi:

— Sinyora, bir dakika lûtfen, şimdi bir araba bulurum.

Angelica, onun koşa koşa gidişini seyretti. Pietro kırkını aşmıştı ama, değme delikanlıya hem kibarlık, hem de atiklikte taş çıkartacak kabiliyette idi. Etrafta bir sürü kadın olduğu halde, böyle büyük bir sanat eleştirmecisi; yalnız kendisiyle meşgul olmuştu. Gerçi sanat eleştirmecisi Angelica için tarihten önce yaşamış bir hayvandan farksızdı ya neyse. Rictro'nun mühim bir adam olduğuna dair kadınların hepsinin hemfikir olması yeter de artardı bile.

Bunları bir dakikada düşünebilmişti. Pietro güzel bir Packard araba ile geldi. Büyük bir zarafetle, Angelica'yı elinden tutarak arabaya bindirdi. Kendisi de geçip yanına kuruldu. Angelica, Milâno'nun tâ öbür ucunda bir apartımanın üçüncü katında oturuyordu.

Bir müddet sessiz sedasız gittiler. Pietro gayet çekingendi. Angelica fena halde sinirleniyordu. Yol yarı olduğu halde, rujunun tadına bile bakmamıştı daha. Bundan büyük saygısızlık olamazdı.

Nihayet eve yaklaşırken, eleştirmeci uzanabildi. Agelica'nın yumuşak ellerini elleri arasına alarak Dante'nin İnferno'sundan bir mısrayı kekeliyerek söyledi ve ilâve etti:

— Sizin cildinize temas etmek benim için eşsiz bir zevk. Lâkin saygısızlıktır; bunu yapamam.

Fakat mukaddemeye, hem geç başladığından, hem de çapraşık yoldan geçtiğinden, sonunu getiremedi. Otomobil Angelica'nın evinin önüne gelmişti bile. Kavalye hemen otomobilden sıçrayarak kapıyı açtı. Angelica ile apartımanın beş basamak merdivenini çıktılar:

— Gidiyor musunuz Sinyora? Ayrılıyor musunuz? Rica ederim. Halbuki size okadar çok şeyler söyliyecektim ki...

Sinyora Angelica, gecenin bu saatinde, çapkınlığı ile maruf bir adamı içeri almanın doğru olmıyacağını düşündü:

— Bırakın şimdi bunları, dedi. Başka gün gelirsiniz de konuşuruz.

— Ne olur Angelica, beş dakika... Bu akşam derdimi anlatamazsam bir daha hiç söyliyemem.

Angelica anahtarı çıkardı, dış kapıyı açtı ve Pietro'nun içeri girmesine imkân vermeden içeri kayarak, kapıyı hızla kapadı. Pietro da habire zile basmağa başlamıştı. İçine tuhaf bir macera korkusu giren Angelica kapıcıya seslendi.

— Kuzum, peşime korkunç bir herif düştü; nekadar çalarsa çalsın, sakın kapıyı açma...

Sonra asansöre binerek kendi dairesine çıktı...

Yatağa yattı, fakat kapının zili sabaha kadar fasılasız devam etmişti. Nihayet sabaha karşı uyuyabildi.

Ertesi sabah çıkarken, dayanamıyarak kapıcıya sordu:

— Andrea, kuzum akşam o haydut herif kapıyı çok çaldı mı?

— Tam üç saat Senyora...

— Sahi mi, peki sen ne yaptın?

— Açtım...

— Ne, açtın mı?

— Açtım, ama korkacak birşey yokmuş Senyora. Adamın pardesüsü kapıya sıkışmış; zili onun için çalıyormuş.

Kadın — Aldırma, aldırma uğurdur...

(Mustafa Eremektar)

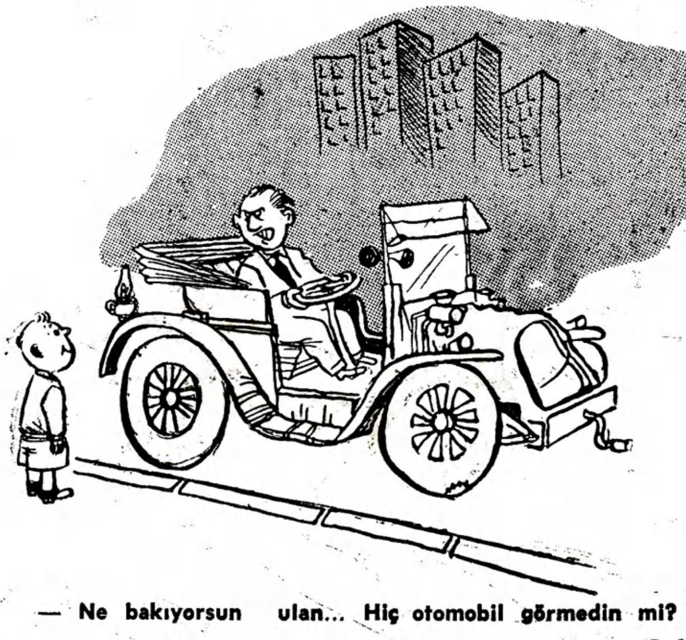

— Ne bakıyorsun ulan... Hiç otomobil görmedin mi?

(Sade Yalçın)

Babil Kulesi

TEF'İN ROMANI
YAZAN: ORHAN KEMAL

- 20 -

— Ne var gene? diye sordu.

Melâhat peşin saklıyacak olduysa da, imkânı yok, içinde tutamıyacaktı. Kabil değil, kabil değil. Yemin verip aldıktan sonra:

— Hani o gece... diye başladı. Saz dönüşü... Anlatmamış mıydım?

— Yoo...

— Sahi anlatmamış mıydım?

— Anlatmadın kardeş, yalan mı söyliyeceğim?

Kısaca anlattı.

Aysel'in gözleri büyüdü. Renksiz yanaklarını hafif bir pembelik dolaşıp geçti.

— Demek günün geçti?

— Bir aylık kardeş.

— Ne yapacaksın?

— Demin daktilo Neclâ telefon etti.

— Neclâ mıydı o? Gücenme kardeş, çok samimisiniz ama, ben o kızın dudak boyayış şeklini hiç beğenmiyorum. Bir insan kendisine yakışanı yapmalı!

— Doğru. Benim işimi görsün de...

— Gene dikkatli ol. Hükûmetin işi çok sıkı tuttuğunu unutma. Gazeteler neler yazıyor görmüyor musun?

— Başka çare var mı kardeş? Herşeye rağmen, mecburum.

— Doğru. Kaça yapacak mış?

— Beş, altı yüzden aşağı değil... Ne yapayım? Bu yılki ikramiyemle, bileziğime güveniyorum. Amaaan, canım sağ olsun. Sırtımdan dağ devrildi âdeta.

Aysel gözlerini önüne indirerek, ablasını düşündü. Dört çocuğu vardı. Dördü de şukadar şukadar. Eniştesinin aldığı maaş üçyüz. Bu parayla bu zamanda altı nüfusun geçinmesi... Ablası ağlıyarak dert yanmıştı. Beşinci çocuğu düşürmek için neler yapmıştı neler. Tutkalla yapıştırılmıştı sanki mübarek.

— Belki benim de senden bir ricam olur.. dedi.

Sarı Melâhatin gözleri parladı. Yoksa o da...

— Kim için?

— Ablam için.

Melâhatin gözlerindeki sevinç söndü.

—... Beşinciyi düşürmek istiyordu, olmadı. Ricamı kırmazsın değil mi?

—A.... kardeş... emret!

— Estâfurullah. Sâdece rica.

Masalarına geçtiler. Duvar saatı on buçuğu gösterinceye kadar kafa kaldırmadan çalıştılar. Tam on buçukta, Sarı Melâhat başını kaldırdı, saata baktı. Arkası dönük olan Aysel sordu:

— Kaç?

Melâhat:

— On buçuk! dedi.

Doktorun bilek saatı da tam on buçuğu göstermekteydi.

Esniyerek masasından kalktı. Sarı taneli tesbihini cebinden çıkardı. Elleri arkasında, köşeden köşeye gidip gelmeğe başladı.

O da doktordu, Beyoğlundakiler de. Onlar da Tıp fakültesini bitirmişlerdi, kendisi de. Onların bildiğini en az o da onlar kadar biliyordu. Demek ki, o da onlar kadar zeki, çalışkan, ilmü irfan sahibiydi. Öyle olduğu halde, niçin sanki kendisi bu kenar mahallede de, onlar...

Durdu. Gözlerini kadın tenasül âletinin turuncusuna dikti. Bakıyor, görmüyordu.

Kader mi? Takdiri ilâhi mi? Alın yazısı mı? Kaderse de, takdiri ilâhi, yahut alın yazısı veyahut Volterin dediği gibi, herşeyi ezelde inceden inceye hesaplamış olan muhasebeciyse de, lânet olsundu.

Gözlerini duvardaki levhanın turuncusundan çekti, dolaşmasına devam etti.

Volterin muhasebecisi ona düşman mıydı ki...

Kapı vuruldu.

— Gel!

Dün yirmi lira kaparo aldığı kâtip girdi. Kaderi, kudreti kültürü, alın yazısı, yahut Volterin muhasebecisini filân unutarak, adamı buyur etti. Adamın gözleri gülüyordu. Dünkü uyuşukluk, pısırıklıktan eser yoktu.

— Ne haber? dedi, paranın gerisini denkleştirdin mi?

Adam dostça:

— Size bir de yeni müşteri getirdim, cevabını verdi.

— Yeni müşteri mi?

— Bundan sonra getireceklerimden başka doktor bey!

Doktor memnun, fakat gene de ihtiyatı elden bırakmamalıydı. Rakip doktor arkadaşları, yahut polis, veyahut da Etibba odasının herhangi bir oyunu olabilirdi.

— Ağzı sıkı mı?

— O tarafını hiç merak etmeyin doktor bey. Ben nasılsam, getireceklerim de...

Doktor güldü:

— Seni henüz tecrübe etmedim ki...

— Edeceksiniz ve benden çok memnun kalacaksınız!

— İnşaallah. Para hazır mı?

— Hazır. Bayan da dışarda bekliyor. Gelsin mi?

Doktor herşeye rağmen hâlâ kuşkulu:

— Gelsin, dedi.

Kâtip kapıyı açtı, romancının sarışın metresine başiyle işaret etti. Kadın rugan iskarpinleri, asorti rugan çantası, dalgalı sarı saçları, iri siyah küpeleri ve harikulâde parfüm kokusiyle içeri bir bahar havası tazeliğiyle girdi. Doktor kabinesini açtı açalı bukadar güzel, bukadar zarif, bukadar taze bir kadını muayene şerefine erememişti. Fakir bir aileden geldiği, kibar muhitlerde boy göstermediği için, kadın başını döndürmüş, ne söyleyeceğini, ne söylemesi, ne türlü hareket etmesi gerektiğini şaşırmıştı.

Kekeledi:

— Buyurun, buyurun efendim Şöyle buyurun!

Kadın gösterilen yere bir serçe ürkekliğiyle geçti, oturdu.

Bazı doktorca sorulardan sonra doktor, kâtibe:

— Siz, dedi, biraz dışarı çıkar mısınız?

Kâtip hemen silindi. İşi anlamıştı. Kapının önünde, tırnaklarını kemirerek dikilirken, romancının zarif metresi kafasının içinde soyunuyordu. Dayanamadı. Etrafı iyice kollayıp, görülmediğine kanaat getirdikten sonra, gözünü anahtar deliğine dayadı. Fakat olmuyordu, göremiyordu. Kadının sırtüstü yattığı masa sağda kaldığı için, ancak bacağının teki dizkapağına kadar gözükebiliyordu. Bu bile kâtibi çıldırtmağa yetti. Sinirleri gerildi, zangır zangır titremeğe başladı. Her tarafı çözülmüştü ki, bir an anahtar deliğinde kör bir beyazlık. Anladı. Tam zamanında çekilmişti.

(Devamı Var)

TAŞ DEVRİNDE

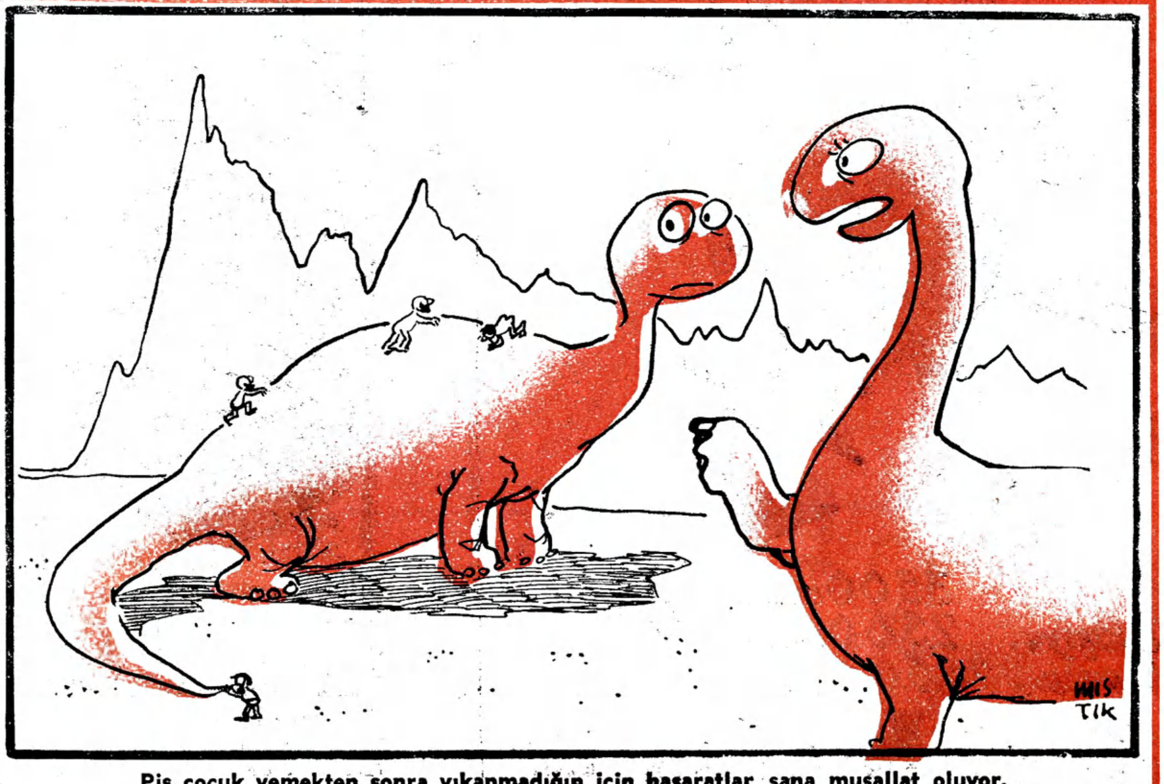

Pis çocuk yemekten sonra yıkanmadığın için haşaratlar sana musallat oluyor.
(Mustafa Eremektar)

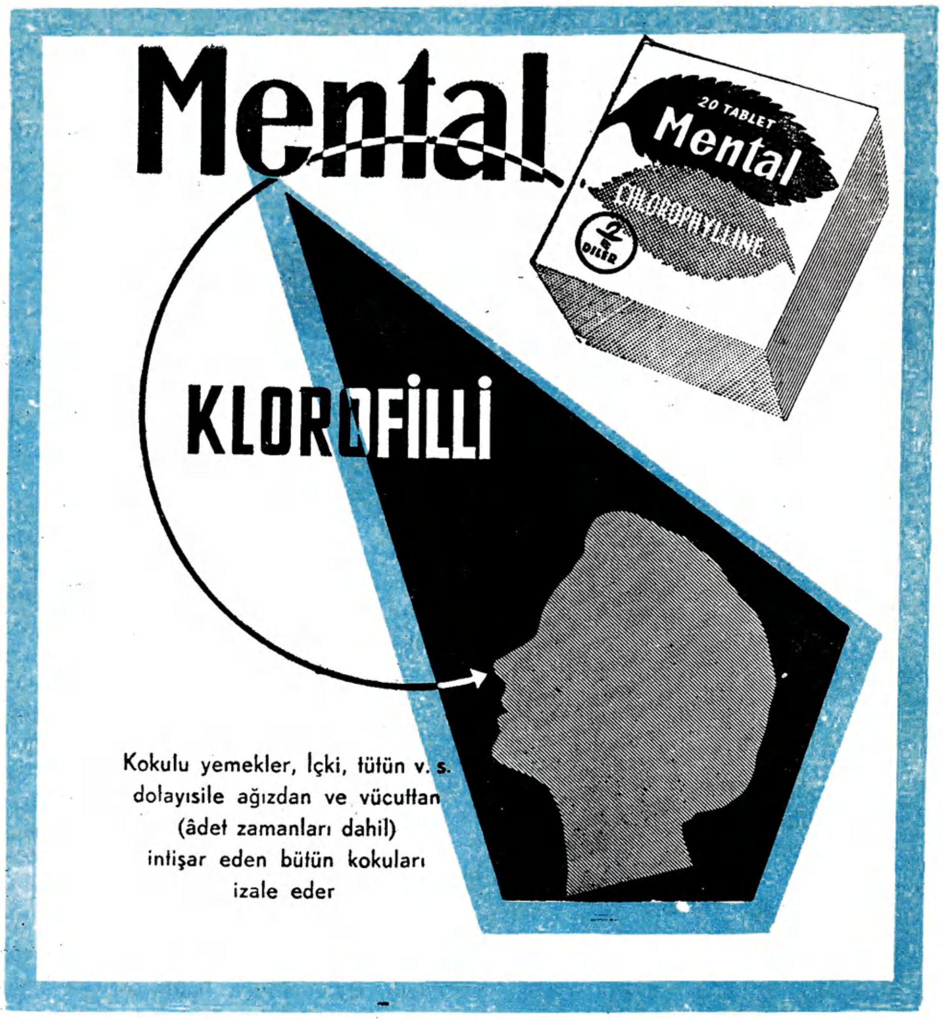

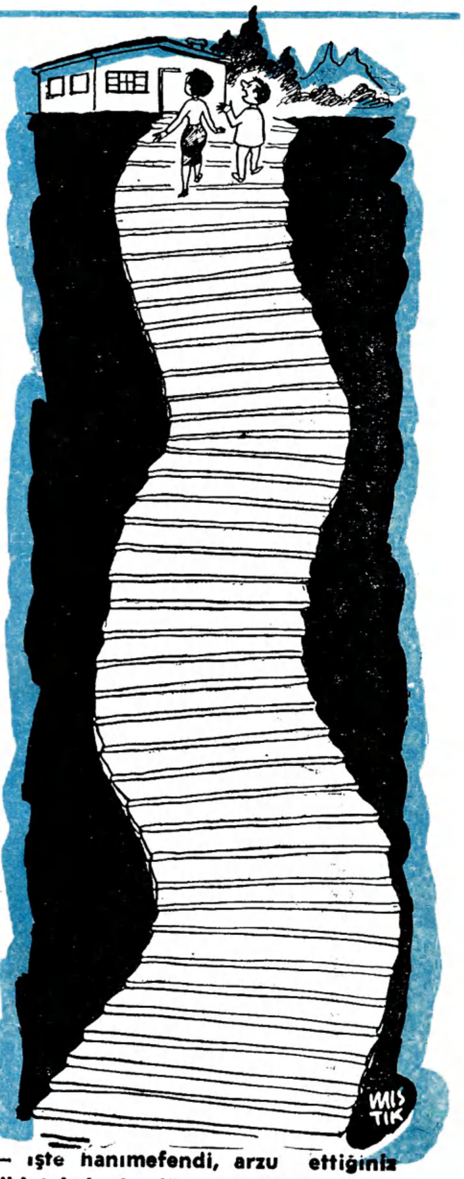

— işte hanımefendi, arzu ettiğiniz gibi tek katlı, düz ayak bir ev...
(Mustafa Eremektar)

31
ARALIKTA

6000
ALTIN

1 kişiye
3000
ALTIN

30
ARALIKTA
8EV

ZENGİN
PARA
İKRAMİYELERİ

TÜRKİYE İŞ BANKASI
paranızın... istikbalinizin emniyeti

Bankamızda daimi olarak en az 150 lira bulundurunuz

0-92

Tef

ERKEK — SENİ SEVDİĞİMİ DE NERDEN ÇIKARIYORSUN?